

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 1920, sp. zn. Kr I 501/19

Číslo: 155/1920

Právní věta:

Beztrestnost dle § 2 lit g) tr. z. vztahuje se i na případy, ve kterých sice objektivně nebylo podmínek spravedlivé nutné obrany, ale pachatel z bázně, uleknutí nebo z přestrašenosti předpokládal, že podmínky ty zde jsou.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 10.03.1920

Spisová značka: Kr I 501/19

Číslo rozhodnutí: 155

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nevyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmateční stížnosti obžalovaného Jana F. do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 14.8.1919, jímž byl uznán vinným zločinem těžkého ublížení na těle dle §§ 152, 155 lit. b) tr.z., zrušil rozsudek v odpor vzatý a vrátil vše témuž soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Soud nalézací sice nabyl přesvědčení, že nelze v tomto případě mluvit o sebeobraně, poněvadž Jan P., hodiv kamenem, ničeho více v ruce neměl a z výpovědi slyšených svědků nevyhází na jevo, že by se byl poškozený Jan P. hodiv kamenem ještě k dalšímu útoku strojí. Než tím je popřena jen objektivní podmínka beztrestnosti obžalovaného dle § 2 lit. g) tr. z. Zbývalo posouditi, nepokládá-li obžalovaný v rozčilení, jež mu rozsudek při výměře trestu přiznává, ze strachu a poděšení situaci za takovou, že mu se strany P-ovy hrozí nebezpečí dalšího útoku, zvláště když dle spisů vskutku bezprostředně na to Jan P. znova hledal kámen a, nemoha ho dosáhnouti, zvedl kus uhlí a chystal se jím hoditi po obžalovaném.

Zákon trestní přiznává beztrestnost nejen činu předsevzatému ve spravedlivé nutné obraně, nýbrž i v zásadě, s výhradou poslední věty § 2 lit. tr. z. překročení mezi nutné obrany, pokud se stalo z poděšení, strachu nebo z uleknutí. Tímto ustanovením jsou - hledíc zároveň k literě e) § 2 tr.z. -

zahrnuty v beztrestnost jak případy, ve kterých podmínky spravedlivé nutné obrany jsou dány, míra její však byla z naznačených důvodů překročena, tak i případy, ve kterých objektivně sice nebylo podmínek spravedlivé nutné obrany, ale obviněný z bázně, uleknutí nebo z přestrašenosti předpokládal, že jsou tu podmínky takové. Otázkou touto se soud nalézací nezabýval, a zejména vylučuje objektivní pravdivost tvrzení obžalovaného, že jednal v sebeobraně, neuvážil, není-li v tomto hájení se obžalovaného obsaženo tvrzení skutkového omylu ve směru shora vytčeném.